

Günahlar ve Sedd-i Zerâi'

Nasihîn yol haritası

- *Seddi Zerai nedir? Açıklanmalı Aktüel örnekler üzerinden detaylandırılmalı*
- *Günah zemininden uzak durmanın yolları nelerdir?*
- *Gözümüze-kulağımıza dilimize nasıl hakim olabiliriz? Allahın bize verdiği bu nimetleri verilmiş amacı istikametinde kullanın önemi*
- *Günahtan korunmada hayırlı arkadaş edinmenin önemi? (Arkadaşlar hemen orada hayırhah ilan edilebilir)*
- *Özellikle bulunduğumuz coğrafyalarda insani münasebetlerimiz nasıl olmalıdır?*
- *Günlük bir vird edinmenin önemi? Dışarıda dolaşırken bile salavat- zikir vb ile kendimiz meşgul etmeli. (Arkadaşlara haftalık Cevşen hedefi verilebilir, Günlük bitecek şeklinde Cevşen paylaşılabilir)*

Not: Programda Süreçle ilgili konulara Politikaya vs hiç girmeden mümkünse şahsi örneklerden ziyade Peygamberlerden, Sahabeden, din büyüklerinden örneklerle konular açıklanmalı. Karşımızdaki muhatap kitle gençler olduğu için özellikle bu yaşlarda karşılaşılabilecekleri tehlikelere ve bunun karşısında kullanılacak panzehirlere değinilmeli

İnsan nerede olursa olsun, gözüne-kulağına, diline-dudağına hakim olmak zorundadır. Kalbî ve rûhî hayatımız açısından bu çok önemlidir. İslâmî hayatın yaşanmadığı ülkelerde oldukça zor görülen böyle bir titizlik daha bir ehemmiyet arz eder. Zira böyle yerlerde kasıtlı olmasa bile, her zaman günah ve kusurların zincirleme birbirini takip etmesi söz konusudur. Bu durumda yapılması gereken en önemli iş, mümkün merteye günah zemininden uzak bulunmak olmalıdır.

Bu meseleye İslâm Hukuku'nda bazı ahkâmın istinbatında kullanılan sedd-i zerâi' prensibi çerçevesinde biraz daha açıklık kazandırabiliriz. Şayet 'sedd-i zerâi'yi kaba çizgileriyle, topyekün fenalıklara giden yolları kapatarak, yaşama ortamını emniyet altına almak şeklinde yorumlayacak olursak, konuyla irtibatı kendi kendine ortaya çıkar. Meselâ, bir âyet-i kerimede Cenâb-ı Hak:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ

'Mü'min erkeklere, gözlerini (harama) dikmemelerini, ırzlarını da korumalarını söyle. Çünkü bu kendileri için daha temiz bir davranıştır..' (Nûr, 24/30) buyurmaktadır ki, maksat, haram sâiklerin içine girmemektir. Aslında, meşrû dairedeki bakmalar, duymalar ve ötesi ihtiyaçlar keyfe kâfidir ve harama girme zarureti söz konusu değildir. Öyle ise insanın, haramları görebileceği, içine

düşebileceği yerlerde gözünü kapatıp dikkatli olması gerekmektedir. Çünkü harama bakmak, -bir kudsî hadiste ifade buyurulduğu gibi- şeytanın zehirli oklarından bir oktur. Cenâb-ı Hak, daha baştan insana, 'Harama bakmaktan sakın!' demek suretiyle, onu, baktığı zaman ruhunu delip geçecek ve zihnini alt üst edecek zehirli bir oktan korumaktadır. Yine, Kur'ân-ı Kerim'de:

وَلَا تُقْرَبُوا الزَّيْنَىٰ إِنَّهُ كَانَ فَاجِسَةً وَسَاءَ سَبِيلًا

'Zinâyâ yaklaşmayın. Çünkü o kötü bir iş ve kötü bir yoldur.' (İsrâ, 17/32) buyrulur. İslâm'da asıl yasak olan, zinâ fiilidir. Âyette ise, zinâ yapmayın yerine ona yaklaşmayın denmektedir. Cenâb-ı Hak, insanın tabiatını/fitratını çok iyi bildiğinden, onu, zinâyâ sürükleyebilecek bir pozisyon içine düşmekten sakındırmaktadır. Zira insanın böylesi bir atmosferde belli bir noktaya kadar ilerledikten sonra geriye dönmesi çok zor olabilir. Efendimiz (sav): 'Sizden birinin içi şehvî duygularla köpürdüğü an, hemen ailesine dönsün.' hadisiyle, böyle bir konuma işaret buyurur.

Yine yukarıdaki disiplin çizgisinde Cenâb-ı Hak, başka bir âyet-i kerimede ise: وَلَا تُقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ 'Yetimin malına yaklaşmayın..' (En'âm, 6/152) buyurur. Âyette, yetimin malını yemeyin, ifadesi kullanılacağına, yaklaşmayın denmesi aynı espriye binâendir. Zira yetimin malını yeme başka, ona yaklaşmak daha başkadır. Dolayısıyla bu, onunla aranızda daima bir mesafe olsun ki, hislerinize yenik düşerek hemen ona elinizi uzatamayasınız mânâsına gelmektedir.

Allah (cc), bu tür âyet-i kerimelerle, âdeta tehlikeli bölgelere 'tehlike var' işaretlerini koyma mânâsına, insanı harama sürükleyecek vesîlelerden sakındırmak suretiyle, insanların haram işlemelerini engellemek istemektedir. Sedd-i zerâi'ye örnek teşkil edecek daha birçok âyet bulmak mümkündür. Ancak ben burada bir şeye dikkatlerinizi istirhâm edeceğim; ister eğitim ve kültür adına, isterse ticaret vs. adına yurtdışına giden kimselerin, Allah Resûlü'nün (sav): 'Şurası muhakkak ki, haramlar apaçık bellidir, helâller de apaçık bellidir. Bu ikisi arasında şüpheli olanlar vardır. İnsanlardan çoğu bunları bilmez. Bu durumda, kim şüpheli şeylerden kaçınırsa, dinini de, ırzını da korumuş sayılır. Kim de şüpheli şeylere düşerse o da harama düşmüş olur.' hadisinin gereğince hareket etmeleri, bir bakıma ayakların kaymaya daha müsait olduğu o yerlerde, haram ve şüpheli şeylerden olabildiğince kaçınmaları gerekmektedir. Zira, insan için neticesi endişe verici bir yolda yürümekense, endişe ve tereddüt duymayacağı yolları araştırması tavsiye edilmektedir.

Bu çerçevede; birinci esas olarak niyetlerin çok hâlis tutulması gelmektedir ki, Müslüman olarak gidilen her yerde sağlam bir düşünce, sağlam bir anlayış ve sağlam bir ruh hâletini temsile şiddetle ihtiyaç vardır. Evet, insanın yaratılış gâyesi, Allah'ı bilmek, O'na ibadet etmek ve sonra da O'nu başkalarına bildirmektir. Eğer, gidilen yerlere, başta bu niyetlerle gidilemedi ve arzu edildiği ölçüde bu düşünce korunamadı ise, tekrar Allah'a teveccüh edilmeli ve: 'Allah'ım! Sana ait meseleleri plânlarken, ferdî mülâhazalarımızın karışmasını şirk sayarız. Bu şirki yeniden kafamızdan çıkarıp

atıyor ve 'Kim i'lâ-yı kelimetullah için çalışırsa, o Allah yolundadır.' hadisinin müfâdı (ifade ettiği mânâ) olarak, Senin uğrunda mücadele edeceğimize ve bunu sırf Senin için yapacağımıza söz veriyoruz. Sadece ve sadece Senin yüce ismini bir bayrak gibi dalgalandırmak için buralardayız; zira, değil diyâr-ı küfre dünyalık bir şey için gelmemiz; insanımıza hizmet söz konusu değilse, kendi ülkemizde bile sıcak yuvalarımızda yaşamamız anlamsızdır. Biz, bunun farkında ve şuurundayız.

Allah'ım! Senin şanı yüce Peygamberinin buyurduğu gibi, biz küfürden kurtulduktan sonra, hangi sâikle olursa olsun, yeniden küfre, dalâlete dönmeyi, hatta en ufak bir günaha girmeyi bile cehenneme sürükleniyor gibi kerih görürüz. Ama buralarda istemeden de olsa yıpranıyor, kalbî hayatımızdan bir şeyler kaybediyoruz. Fakat Sen de biliyorsun ki, bütün bunların hepsini, Senin için, Senin dinini temsil için ve geleceği Senin rızan istikâmetinde istikametinde ihyâ etmek için yapıyoruz. Asrın fikir mimarı, 'Gözümde ne cennet sevdası, ne de cehennem korkusu var; milletimin imanını selâmette görürsem cehennem alevleri içinde yanmaya razıyım..' buyurur; biz de bu mülâhazalarla buralarda bulunuyoruz..' denmeli, niyetler tecdit ve tashih edilmelidir.

İkinci esas; gidilen her yerde, mutlaka birlik ve beraberlik içinde hareket edilmelidir. Zira Müslümanlar birbirleriyle kenetlenmez ve herkes kendi başına hareket ederse, bırakın İslâmî duygu ve düşüncelerini muhafazayı, onların kendi mevcudiyetlerini dahi korumaları çok zordur. Allah Resûlü (sav): 'Tek başına kalan şeytandır. İki kişi de şeytandır. Üç kişi ise, cemaattir.' buyurur. Bu, tek başınıza kaldığımızda, ya da farklı bir ifadeyle bir cemaat teşkil edemediğinizde, şeytanlığa ve şeytanî düşünceleri taşımaya açıksınız demektir. Hadisin devamında: 'İki kişi de şeytandır.' buyurulmaktadır ki, iki kişinin her zaman değişik fenalıklarda anlaşması mümkündür. Üç kişi ise, cemaattir ki, ihtimal hesaplarına göre üç kişinin bir kötülükte anlaşması oldukça zordur.

O halde şahsî arzu ve istekler bir kenara bırakılarak kolektif şuurla hareket edilmelidir ki, ilâhî sıyânet gerçekleşebilsin. Gerçi bazen cemaat içindeki insanların bir kısmının diğer bir kısmına karşı tabiatları kaba gelebilir; bundan dolayı da sınırlar bozulup hafakanlar kabarması. Fakat ferdî hisler, ferdî tavırlar hiçbir zaman ölçü olamaz ve olmamalıdır da. Allah (cc): 'Şanıma yemin olsun ki, ben insanoğlunu kerim yarattım.' (İsrâ, 17/70) buyuruyor. Öyle ise, hem kendimize, hem de his, anlayış ve felsefemize rağmen, yalnız kalmamalı.. (hangi ırktan ve hangi renkten olursa olsun) aynı duygu ve düşünceye sahip insanlarla beraber yaşama yolları araştırılmalıdır. Bu duygular içinde hareket edildiği ve eller birbiriyle kenetlendiği müddetçe, üçüncü el Allah'ın eli olacaktır; olacaktır zira O'nun eli cemaatin üzerindedir.

Üçüncü esas; birlik ve beraberlik hâlinde hareketin bir buudu olarak zikredilebilecek bir başka husus da, İslâmî duygu, düşünce ve şuurumuzu takviye edici mahiyette yazılmış eserleri, hem de hiç fâsıla vermeden okuyup müzâkere etmektir. Bu meyanda, günde yarım saat bile olsa, tecdid-i imana vesile olabilecek kitapların okunması da bana çok anlamlı gelmektedir. Zira, çağa ışık tutan

devâsâ insanlar tarafından kaleme alınmış bu tür eserler, insan zihninde aks-i sadâ meydana getirir; onu, değişik vadilerde dolaşmaya yöneldiğinde ense kökünden tutar ve kendine gelmesini sağlar.

Evet, kitap okuma çok önemlidir. Tabîî onları okurken de, başkalarına: 'Al sana bir ders, gözün-gönlün açılsın..' şeklinde değil de, kendi yüreğimizi hoplatmak, kendi hislerimize duyurmak için okumak gerekir. Bu şekilde bir okuma, bizim için her türlü don ve kırağılara karşı âdeta bir sera mesâbesindedir.

Dördüncü esas; daha önceleri çeşitli yerlere gitmiş, fakat yalnızlığın tüketici pençesinde kaybolmuş insanlarımız vardır. Aynı âkıbete maruz kalmak istemeyen kimselerin, hiç olmazsa senenin belli dönemlerinde bir araya gelmeleri gerekir ki, bu durum, hem onların yalnız kalmamalarını, hem de iman ve Kur'ân hizmeti adına yapacakları şeyleri, daha iyi ve güzel bir şekilde yapmalarını sağlasın. Tabîî bu vesileyle, bir kısım dua, evrâd ü ezkârda bulunma fırsatı da doğacaktır. Zaten yabancı ülkelerde, uzun müddet yalnızlığın pençesinde kıvranmış kimseler, herhalde bu tür şeylere daha çok ihtiyaç duyarlar. Kaldı ki dua, evrâd-ü ezkâr, Rabb'le irtibat adına da önemli şeylerdir. İnancım o ki, Allah (cc), bu kadarcık bir adımla dahi olsa kendisine yaklaşanı hiçbir zaman yalnız bırakmayacaktır. Çünkü O 'Erhamü'r-rahiminrâhimîn Merhametlilerin en merhametlisi'dir. Siz, herhangi birini anlatırken 'Çok rahim; çok merhametli' diyebilirsiniz; fakat O kendisini anlatırken 'Erhamü'r-râhimînErhamü'r-rahimin Merhametlilerin en merhametlisi'[1]demektedir. Evet O, kullarına karşı Efendimiz'in ifadesiyle, bir annenin evladına karşı olan şefkatinden daha şefkatli ve daha merhametlidir. Öyle ki biz O'na karşı azıcık samimî ve vefalı olduğumuzda, O bizi asla bırakmayacaktır. Duha sûresindeki: 'Rabbini seni terk etmedi ve sana darılmadı.' (Duhâ, 93/3) âyeti bu hakikati ifade bakımından ne manidardır. Şahsen ben bu âyeti her okuduğumda, bu mânâyı duyar ve sanki Rabbim bana hitap ediyor gibi bir hisse kapılırım.

Hâsılı; Allah'ın bizlere karşı gösterdiği vefanın gereği sadece kendi insanlarımızı değil, bütün insanlığı kurtarma adına, en karanlık ülkelere gidip O'nu anlatmak icap eder. Zira özellikle bu insanların Allah'ı (cc), Hz. Muhammed'i, Kur'ân'ı duyup bilmeye çok ihtiyaçları var. Bana göre insanlık adına yapılacak en önemli iş de, işte budur. Bunun ötesindekiler tâli meselelerdir. İnşâallah, inanan gönüller, ışıktan kamalarla bütün karanlıkları yırtar-geçerler ve ruhlarının ilhamlarını bütün dünya insanların ruhlarına boşaltırlar.